

тема съ часове, но скърбя, че ще закъснѣешъ за киното.

Дробо̀ва. Защо не дойдешъ? Тѣй ми е приятно съ тебе, не ли?

Елена. Съ най-го̀лѣмо удоволствие, сестро, но тая вечеръ — не. . . Ела утре. Бихъ. . . сега се чувствувамъ изморена и. . .

Дробо̀ва. (Станала) Тѣй е, не ли? Тогава утре, не ли?

Елена. (Доволна) Да, да, утре. . . И азъ има да ти казвамъ какво се злорадствува по твоя адресъ. Но ние не бива да си огорчаваме настроението.

Дробо̀ва. (Тръгва къмъ вратата).

Елена. Нека си плещатъ. Кучетата да си лаятъ, а кervана ще си върви.

Дробо̀ва. Не ли? . . . Сега до виждане!
(Излиза)

Елена. Лесно се отървахъ (попипва си бузитѣ). Какъ ми пламнаха странитѣ; като на подевка! (Протѣга се) Колко сладки сж минутитѣ на ожиданието! (Сѣда при пияното и изсвирва нѣколко гами, после почва танго „Лотосъ“). Нека си осжждатъ моралиститѣ. . . Вѣтърь! Една такава нощъ струва повече отъ цѣлѣ съпружески животъ! (Запушва и се обтѣга на канапето). . . Колко сладко! . . . Не, съ думи се не предава!

(Чува се тѣнтежа на трамвай, сигнали на автомобили, подсвирквания).

Елена. (Пуши и слуша) Дивни минути! . . . Никога! никога нѣма да ви забравя! (Пакъ се протѣга) Да бждатъ благословени тия кооперации! Никой нищо не вижда, всичко си отива незабелязано!